

„Danseren“
 et halvgenligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

„Danseren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Kriggang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forud. Bestilling, Bestilling, Adræselsforandring og alle andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

Redaktør: A. W. Andersen
 Alle Indsendelser adresseres: Danseren, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danseren“

Bladet sendes til Subskribenter, indtil det trykkes, og omfatter alle Oplysninger om det amerikanske Folk i alle De Forenede Stater.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Adræselsforandring og alle andet angaaende Bladet adresseres: Danseren, Blair, Neb.

Spiserne.

J blade Spiser bag Hgen og Gærde, der vel er dannet som grønne Gærde, men dog maa spæde for Vind og Vej, — hvor vil i Magt til at vinde Sejr?

Hvor vil i Kraft med saa spæde Odde at bryde Frostjordsens hårde Stodde? — En Hviesten mon gennem Søden gaa, det var, som spærte de Tungter smaa:

„Vi saa saa længe og længtes faare, da solbt i Rulden en Medhjælpslaare, og Solen drog os og viste Vej: som tun, J spæde, følg efter mig!“

Han, som os kaldte, han gav os Skraften, hvor stude ellers vi Smaafolk haft en!

Han har mod Vædet os Vej berej, — hans Kraft fuldmægtes i Strøbtig-hed!“

Christian Richardt.

Japan og Rusland.

De sidste Ugers Begivenheder har uvilkaarligt henvendt den øvrige Verdens Opmærksomhed paa Rusland og Japan samt Stridsbegrebet Korea. Man undres over, at det forholdsvist lille Japan tør give sig i Kæft med Ruslands Regioner, og sændt man med Sympati følger dets Smaasjere til Ops, befægtet man Udvalbet, naar Rusens Tusinde GangeTusinde stærkt overstrider Jalu-floden. Og man faar straks det Indtryk, at Japan maa have særdeles vægtige Grunde for, at det begyndte Krig. Der er eet Spørgsmaal, jeg i det følgende vil forsøge at besvare, og som maaske turde være af Interesse for en og anden af „Danseren“s Læsere.

Hvorfor er Korea Stridsbegrebet mellem Rusland og Japan?

Søløsen Korea grænser mod Nord og Nordvest til Manchuriet, Jalu-floden og Tumen = floden dannende Grænsen, mod Vest er det Japanses Hav, mod Syd Korea-strædet og mod Vest det gule Hav. Fra Sydøsten kan man se Den Tuschima, og fra denne er Japansøster øynlig. Korea er fra Nord til Syd omtrent 600 Mil lang og har en gennemsnitlig Bredde af 135 Mil. Det er altsaa omtrent af samme Størrelse som Staten Kansas. Da Landet aldrig har været Genstand for en officiel Folketælling, ved man ikke nøjagtigt Indbyggertallet, men det antages at være omtrent 10 Millioner. Hovedstaden Seoul og dens Havnby Chemulpo er de vigtigste Øyer. — Korea er et Kæserdomme. Efter Krigene mellem Japan og Kina i 1894 — 95 antog Kongen i 1897 Kæser-titlen for i Rang ikke at faa under sine Naboregenter. Men førstret er det en usæl Regering. Folket er undertrykt og ubiende, Landet har ingen Krigshær eller Flaade til at beskytte sig, og naar Japan og Kina har krige om Korea eller nu i

dette Tilfælde mellem Japan og Rusland, bliver Korea Slagmarken. Landet er frugtbart og vel dyrket. De vigtigste Agerbrugsprodukter er Ris, Hvede, Byg, Tobak, Bomuld og Kartoffler; Floderne og Indsøerne vrimler af Fisk, og Bjergene er rige paa Mineralier. Klimatet er behageligt, særligt i den sydlige Del af Halvøen, og da dets Kyster er under Indflydelse af de varme Strømme fra det Stille Hav, er dets Havne især om Vinteren. Koreas betydelige Nabo mod Vest, Japan, har i Aarhundreder draget Fordeel af dette Naboskab. Japan er et tæt befolket Land, og maa importere Fødemidler. Derfor er Hesteriet i Korea i Japansernes Hænder, og Koreanernes Oerproduktion af Korn gaar til Japan. Oste ubændter Japansere til Korea, en Emigration, der i de senere Aar har været i stærk Tiltagende. — Det er dette behagelige Naboskab, Japan vil beholde. Ved Korea betimod en russisk Provins, vilde Forholdet straks blive et andet. Det vilde mene Dødsbegrebet for Japan. Rusland vilde ikke taale en saa ubehagelig Nabo ved sin asiatiske Kyst. For en halv Snes Aar siden forsøgte Kineserne atter at vinde Indgang i Korea. Men det taalte Japan ikke. I Krig, der fulgte, led Kineserne Nederlag paa Netherlag. De maatte rømme Korea, Fastningerne Port Arthur og Wei-hai-wei faldt i Japansernes Hænder, og Manchuriet overkommedes af japansiske Tropper. Ved Freden i April 1895 erklærede Korea uafhængig af baade Kina og Japan, og en Del af Manchuriet samt en stor Penge-sum tilfødtes Japan. Men det var for meget for Rusland. Japan maatte ikke faa Fodfæste paa det asiatiske Fastland. Ved Indlands og Frankrigs Indflydelse fik Rusland Færdbestemmelse om atter saadan, at Japan fik udbetalt nogle Millioner Dollars i Stedet. Det var højst ubehagende for Japan, og siden den Tid har Japan hædet Rusland. Og naar nu Krig er udbrudt mellem de to Magter, da er det ikke de japansiske Generaler, der fører Krig — hele Folket er med, der maa tages Hævn. — Rusland har altid forhaaet at stille i røde Vande. Ved Freden mellem Kina og Japan fik Rusland Tilladelse til midlertidigt at besætte Manchuriet, og det fortsattes de andre Magter, at Tropperne vilde blive draget tilbage, saa snart Folket kom til sig efter Krig. Det fortsattes, at en russisk Flaadestyrke, der i 1897 antom til Port Arthur, vilde blot tilbringe Vinteren der. Imidlertid begyndte Rusland at bygge en Jernbane gennem Manchuriet, der anlagdes Byer langs Jernbanen, der byggedes Kirker og offentlige Bygninger, og Fastningværkerne ved Port Arthur forbedredes. Det er jo en mærkelig „midlertidig“ Besættelse af et fremmed Land. Og da det nu er 8 Aar, siden det begyndte, er det ikke saa mærkeligt, om Japan øjner Faeren.

Uviser og Redaktører.
 Af P. Sørensen.

Det hænder ubertiden, at min gamle Ven Thomas Jørgen kommer ind til mig, og efter at vi paa almenmenneskelig Vis har udtalt os om Vejret, der jo spiller en stor Rolle for os alle, saa det nok fortjener Omtale, hænder det ikke endda saa sjældent, at vi kommer i Samtale med hinanden om Ting, som interesserer os begge, — det er vel gerne denne Slags Ting, man kommer til at tale om. Thomas er en Mand, der faa dan har sin egen Mening om flere Ting, og det interesserer mig altid at tale med ham, ikke fordi vi altid kan enes, men fordi han har dannet sig sin Mening og kan foretomme det mig, give rimelige Grunde for den, og det er efter min Erfaring ikke altid Tilfældet med dem, der siger, at de har en Mening. Da Thomas forleden var inde hos mig, som vi til at tale med hinanden om Uviser. Naturligvis læser hver af os sin Avis; hvem gør ikke det udmærkede? Thomas siger, at der er mange Uviser og saa Uviser, ligesom man tager det til. Der er mange i Tal, men saa, som er værd at læse, fordi de er indholdsrige — eller det, som værre er. Saa lang som vi not enes. Men naar Thomas saa tal om disse, hvad han fortæller om indholdsrige Avis, saa kan jeg ikke rigtig følge ham. Han siger, f. Eks., at Kristendom hører ikke hjemme i en Avis, men nok Kristendommens Mand. Man gaar ikke, siger han, til en Avis for at læse en Prædiken eller religiøse Betragtninger, men for at faa Oplysning om Verdensudviklingen i de forskellige Retninger, og paa de forskellige Steder i Verden, og here fornuftige Mænds Dom over de Ting og Foretagelser, som er oppe i Tiden. En Avis skal ikke være et religiøst Organ, ikke en Prædikenbog i Hefter, siger han, og den skal lige saa lidt være en Haandbog i Historie eller Historie, og dog skal der baade være Religion, Filosofi og Historie i en Avis, mener han. Mænd kan saadan taler om en Avis, der har Indhold, som han fortæller det, kommer jeg til at tænke paa Redaktøren; thi en saadan maa der jo være ved enhver Avis, der skal haave Indhold, og jeg tillader mig saa den Bemærkning, at jeg dog gerne vilde, hvem der da kunde være Redaktør, naar han høvsten maa være Religionslærer, Filosof eller Historiker og alligevel skal være noget af alt dette. Men ogsaa angaaende den Ting har Thomas sin Mening. Han siger, at først og fremmest skal en Redaktør være en Mand, som har en Mening. Dernæst skal han være i Stand til at udtale sin Mening, enten han saa selv siger den eller lader en anden gøre det. Fremdeles skal han ikke have den Mening om sig selv, at han er den eneste, der har en Mening eller har Ret til at have den eller udtale den. Og alligevel skal man mærke, at han har en Mening og holder den fast. Saadan siger nu Thomas. Jeg tænker atter paa den fællede Redaktør, der altsaa herved skal være lavet af Sten eller Rusbber, men alligevel have noget af begge i sig. Og jeg siger til Thomas, at efter den Model har han vist ikke fundet mange Redaktører. — Han lader mig saa vide, at det er netop af den Grund, at der er saa saa Uviser, nemlig fordi der er saa saa Redaktører; thi lige saa lidt som et Kongerige kan eksistere uden en Konge, lige saa lidt en Avis uden Redaktør. Uvisen er Redaktørens Kongerige, og eftersom han styrer godt eller daarlige, bliver Uvisen god eller daarlige. Den Konge, som selv vil gøre alt, er som Regel en daarlige Konge, og den, som ikke gør noget, er af samme Art. — Den Konge, som har stærk Tillid til sig selv, er der gerne ikke meget ved, og den, som ikke har Tro til sig selv, ikke heller, siger Thomas. Men den Konge, der forstaaet at lade andre raade, og alligevel opnaar, hvad han vil, han er som Regel den bedste og Thomas paa-

Striden kan bilægges uden alt for megen Blodsudgydelse. England og Frankrig og de forenede Stater vil sikkert gøre, hvad de kan, for at magle Fred. Stude dette mistlytes, er der Mulighed for, at flere Magter bliver involveret i Krig. Thi Rusland har været fjender end Japan.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

staar, at det har sig ligedan med Redaktøren. Derfor de, der skriver i Uvisen, idelig og idelig skal ses paa Fingrene af Redaktøren, saa opnaar denne inden længe at blive den eneste, som skriver. Derfor han berimod selv kan strive, saa andre faar en umiddelbar Følelse af, hvad der hører hjemme i hans Kongerige, ja, saa behøver Redaktøren ikke at faa graa Haar i Panden af Besværling for Spaltetide, og han behøver heller ikke at faa en støv Mund eller daarlige Fingre af idelig at bruge Saksen.

Jeg siger saa til Thomas, om han da virkelig tror, at Mand med en Kongestol vil være Redaktør. Men det stude jeg ikke have sagt; thi han lader mig straks vide, om jeg da ikke endnu var bleven kloog paa, at Præsens er den G, og største Brevensdel, som Mand med Kongestol havde fundet og befolket i det foundne Aarhundrede! Om jeg ikke vidste, at tun saadanne Mand kunde faa Hømestæd i denne nye Verdensdel! Om jeg ikke mente, at tun saadanne Mand havde Ret til at træde op for et saa stort, dannet og agtet Publikum som det, der samles om et Blad fra Uge til Uge! Om nogen Konge i Verden havde en større Magt end han, der med sin Pen sætter Tanker og Sind i Bevægelse ud over den ganste Verden! — Jeg stundt mig selvfølgelig at give Thomas gode Ord for min slæmme Bemærkning, men tilfod mig alligevel at spørge, hvad han da mente om en Redaktør's Løn.

Men nu var Thomas en Gang kommen i Vande, og saa kan det nok være, at der vandede til Levedrødsmand, Daglejere, Lejevende, Hysteriske — og jeg ved ikke hvad. Jeg kan ikke saadan hufte alle Entelleheder. Men Meningen var da den, at den Redaktør, der begyndte med at spørge om Løn, bevisste dermed, at han endnu aldrig havde haft nogen Aneelse om, hvad det er at være Redaktør, — og hurde derfor aldrig være det. — Her mener jeg nu, at han gif for vidt, eftersom en Redaktør jo dog ogsaa har Kød og Blod og disses Fornødenheder; men jeg ansaa det for unyttigt at præve paa at faa noget indført nu, da Thomas var kommen i Vande. Jeg var derfor kloogelig stille, men har tænkt at komme med en silfærdig Bemærkning i den Retning, naar vi mødes igen. Men saa meget fik jeg da ud af vor Samtale, at Thomas havde en bestemt Mening om, hvad det vil sige at være Redaktør. Og jeg fik en lige saa bestemt Følelse af, at jeg for en buer ikke til at være det.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Bi latter Hr. P. Sørensen plig- sthidigt for ovenstaaende. Det er sændt, at der er nogen, som tænker paa at opbrage Redaktører. Vi kan nok behøve en Redaktør eller Journalistiske, og det kan jo lade sig, at vi i Hr. Thomas Jørgen maa vente en tilkomende Professor ved en saadan Anstalt. Men skal Uvisen betragtes som et Kongerigdomme, og Redaktøren være baaren af en Kongestol, saa maa vel den, der skal opbrage Kongerigdomme, være baaren af en Kæffertante, og hans Stole bliver vel saa Rejserdømmet.

Den bedste Besyttelse mod Kulde og Fugtighed.

Det raafolde og fugtige Vej, som er saa almindeligt i vort a' t andet end behageligt Klima iher ved Vinterid, hører ikke til Livets Behageligheder, saa lidt som det fremmer Sundheden.

Der er ingen Tvivl om, at Kulde og Fugtighed i Forening er Mennessjægens fjender, ja, i uviedt Forstand er de fjender af det dyrisk Liv, thi tun ved tilstrækkelig Varme kan Livsprocessen og Stoffetillet foregaa paa den rette Maade. Saa lidt som Planteøerden kan trives og ufolde sig uden Vys og Varme, saa sikkert som at den ved bestandig Kulde og Fugtighed vil gaa til Grube, saa lidt kan levende Selskninger modstaa Kulde og Fugtighed i længere Tid uden at blive syge og søle sig ide til Død. Fugtighed og Kulde bærer, selv hvor de tun optæder periorid, den menneskelige Organisme en Del af dens egen Varme, denne Varme, der, som vi ved, af Næringsmidlerne bliver frembragt i vort Legeme, hvor de forbrænder ganste som i en Dør, i hvilken der fyres. Da nu Legemet for at trives hede forbruger et vist Kvantum Varmevarme, saa maa vi sørge for, naar det er raafoldt, enten indvendig faa at frembringe en større Del Varmevarme eller ogsaa at beskytte Legemet mod Kulde uendig fra.

Vi beskytter os altsaa bedst derimod enten ved at frembringe en lunsig varme omkring os eller ogsaa derud, at vi sørger for at gøre os selv uimodtagelige imod slige Vejforandringer. Det første træder ved opvarmede Værelser og varme Klæder, det sidste ved at indtage mere Næring og sørge for mere Bevægelse. Klæderne har den Opgave at tilbageholde Legemsvarmen, hindre den altsor store Varmeføndring, paa samme Maade de opvarmede Værelser. Føde og Bevægelse derimod kan frembringe forøget Varme.

Mens den luftløse og modtagelige angstelig beskytter sig mod enhver Temperaturveksling ved tykke, uldne Klæder og alt overbebede Kaffeløene, har den hærde og uimodtagelige den store Fordel, at han næppe mærker den og i en ringe Grad paavirkes af den. Den største Sundhed er absolut mere ubdt end den sidste. Mens den første gerne lider af allens Forkølelse-sygdomme og ser ubdt for mange Ban-skeligheder, byder den sidste Vinteren trods. Derfor er det, at den moderne Lægevidenskab søger at hærde Mennessene ved gennem Gudpleje at faa Hudens saa at sige levende og saaledes indvændig fra atter at udbæve det uendige Varmetab. Derfor bør enhver, gammel og ung, Mand eller Kvinde, strabe efter at skaffe sig Legemes Organer — ved at hærde og styrke dem — den fornødne Spæntighed til at frembringe den Legemsvarme, der trænges til. For at opnaa dette er en alt for varm Dragt ikke nødvendig, ja, den er endog saa tun en Hindring; vi kan selo overbevis os herom ved, at jo mere Tøj vi tager paa, desto mere tilbøjelige er vi til at fryse. Klæden dertil er den, at naar Luften bliver kulfet ude fra Hudens, saa opvarmer denne i sig sine egne Uduktninger, og bliver saaledes modstandsdygtig og er heller ikke i Stand til at udfiale Varme. Anderledes forholdes det sig, dersom vi hver Dag, under Jagtagelse af den fornødne Forigtighed, udbliver ikke alene vore Klæder, men ogsaa vort Legeme, idet vi i nogen Tid udsætter det for den tørre Kulde. Jo o're Legemet i nogen Tid udsættes for Kulden, desto mere Varme sender de indre Organer ud til Overfladen, til Legemets ydre, naturlige Udslædning, og desto mindre gør Kulde-sælelsen, Tilbøjeligheden til at fryse sig gældende. Dermed er dog ikke ment, at vi leilidig skal udsætte os for at blive tortølet, for vi er tilstrækkelig hærde. Vore Klædningsstykker maa altid svare til Vejrliget, ligeledes maa de passeres efter vort Arbejde eller efter vor Legemsforholdning. Navnlige kommer dog Mennessets egen Varme med i Betragtning; thi af denne afhænger det, om man skal have meget eller lidt paa for at beskytte sig mod Vejrligets Indvirkning. Svagelige gamle Folk og smaa Børn kan i Følge Naturen ikke udbille saa megen Varme som en kraftig, robust Person. Hvad nu de enkelte Legemsdeles Beklædning angaar, saa kan man i almindelighed sige, at Overtroppen taaler mere Kulden end Undertroppen, af hvilken Grund man altsaa maa passe godt paa, at navnlig Underlivet og Fødderne holdes varme. Ved Ophold i stærk Kulde, hvor man

ikke kan faa Bevægelse, maa særlig Mavnen og Ryggen beskyttes. Paa Fødder, naar man da har sit Haar i Behold, er det su dtsigdig forker at bære varme Felskuer, det stader mere end gavn r.

Men om Vinteren maa man helst gaa med tykhalet, vandtet Fodtøj; det er Fugtigheden, der drager størst Varme fra det menneskelige Legeme, og Fødderne har ingen Varme tilovers. Bliver Fødderne kolde, saa varer det gerne længe, før de igen kan blive varme, et Bivis for, at Blodcirculationen ikke er kraftig nok til at modstaa Kuldeens skadelige Indvirkning. Varme, tørre Fødder kan holde hele Legemet varmt, medens vaade, kolde Fødder kan bringe os til at fryse lige ind til Mavnen. Sændt er det, og det maa atter gentages, at Fugtighed i Forbindelse med Kulde er Sundhedens største Fjende, det har sikkert mangen en af os erfaret, men det er ikke den ydre Dragt, der beskytter herimod. Trods varme Klæder bliver vi syge, dersom vi ikke tun frembringe Varme indvendig fra — den bedste Besyttelse mod Kulde og Fugtighed er derfor den naturlige Legemsvarme.

Bøger til nedfalte Priser. . .

- Bi har modtaget mange gode billigere Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme sælges til nedfat Pris, saalenge Oplaget varer. Prisene er netto, og Bøgerne sendes portofrit, til Oplaget er udføgt, i den Orden, som Befillingerne indløber. Striv med det samme, inden det er for sent.
- Bøgerne bestilles efter Nummer.
- 299. Den danske Konebaads = Ekspedition til Grønlands Vestkyst. Populært bestrebet af G. Holm, Kaptajn i Flaaden, og B. Garbe, Premierløjtnant i Flaaden. 380 store Sider i meget smukt komponeret Bind med Guldbrod. Tilfreds herer en Mangde særdeles fine Billeder og et Kort over Grønland. Nedfat fra \$3.68 til \$2.00.
- 300. Arbejstider. En Skildring fra Frimissionssegnene af Kappel Bæcker. 200 Sider i Omslag. — Nedfat fra \$1.00 til 40c.
- 301. En Samling Vers af Chr. Winther. 242 Sider i Omslag. Nedfat fra \$1.20 til 50c.
- 302. The Saming of the Shrew of William Shakespeare. Med Olseser og Anmærkninger af M. Stewart, Mac Gregor, Selma S. Kinney og H. C. Damm. Til Brug ved Selvforsøg, Privatundervisning og i Skoleens højere Klasser. 182 Sider i Omslag. Nedfat fra 80c til 30c.
- 303. Mæbeth of William Shakespeare. Med Olseser og Anmærkninger af Mr. A. Stewart, Mac Gregor og Mrs. S. Kinney. Til Brug ved Selvforsøg, Privatundervisning og i Skoleens højere Klasser. 36 Sider i Omslag. Nedfat fra 60c til 20c.
- 304. Jørgen, Fortælling fra Verdenshyndel af Kappel Bæcker. 176 Sider i Omslag. Nedfat fra 80c til 25c.
- 305. Brogede Blade, Digte af Chr. Winther. 352 Sider i Omslag. Nedfat fra \$1.60 til 50c.
- 306. Historikeren Bedel Simonson. En Litteraturhistorisk = Biografisk Skildring af Anton Andersen. 120 Sider i Omslag. Nedfat fra 75c til 25c.
- 307. Blandede Digte af Chr. Richardt. 260 Sider i Omslag. Nedfat fra \$1.40 til 40c.
- 308. Kantater og Digte af Chr. Richardt. 134 Sider i Omslag. Nedfat fra 80c til 40c.
- 309. Til Gen. Digte af Chr. Winther. 288 Sider i Omslag. Nedfat fra \$1.20 til 50c.
- 310. John Bull og hans Li. Engelske Lovtidshæder og Stikke af Max O. Refl. 294 Sider i Omslag. Nedfat fra \$1.20 til 40c.
- 311. Stor Staafel for Jngenting, romantisk Lystspil i fem Acter af William Shakespeare. 123 Sider i Omslag. Nedfat fra 50c til 20c.
- 312. Den Nordiske Kirkes Grundlovgæft og første Udklipping af N. D. Jørgensen. 906 Sider og Tillæg 111 Sider i Omslag. Nedfat fra \$9.40 til \$4.00.
- 313. Søftende, Fortælling af Kappel Bæcker. 371 Sider i Omslag. Nedfat fra 60c til 35c.